

Sygn. akt II K 57/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agnieszka Knade-Plaskacz

Protokolant – sekr. sądowy Kamila Skorupska

przy udziale Prokuratora – ----

po rozpoznaniu w dniu 12/06/2017 roku

sprawy:

D. S. (1)

s. L. i L.

ur. (...) w Z.

podejrzanego o to, że:

26 listopada 2016r. około godz. 2.20 na drodze krajowej K-55 w miejscowości W. kierując samochodem m-ki R. o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zjechał na przeciwny pas ruchu po czym wjechał na pobocze i uderzył w przepust melioracyjny, w wyniku czego pasażer w/w samochodu – D. Z. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: urazu głowy z powstaniem zasinień na skórze, urazu klatki piersiowej ze złamaniem obojczyka prawego i żeber po stronie prawej oraz odmą opłucną, urazu jamy brzusznej z pęknięciem przepony i przemieszczeniem żołądka i części jelit do klatki piersiowej oraz złamania I kręgu lędźwiowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała, tj. narządu ruchu i układu oddechowego na czas powyżej siedmiu dni w rozumieniu odpowiedniego przepisu Kodeksu Karnego,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

orzeka:

I. ustalając, że **D. S. (1)** dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego określonego w art. 177 § 1 k.k. oraz uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby od uprawomocnienia się wyroku;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec D. S. (1) nawiązkę w wysokości 1000,- zł (tysiąc złotych) na rzecz pokrzywdzonego D. Z. (1);

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 57/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2016r. około godz. 2.20 na drodze krajowej K-55 w miejscowości W. D. S. (1) wracał z pracy wraz z pasażerem D. Z., kierując samochodem m-ki R. o nr rej. (...). W pewnym momencie na skutek zmęczenia D. S. (1) zasnął za kierownicą i zjechał na przeciwny pas ruchu, po czym wjechał na pobocze i uderzył w przepust melioracyjny.

W wyniku tego uderzenia D. Z. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: urazu głowy z powstaniem zasinień na skórze, urazu klatki piersiowej ze złamaniem obojczyka prawego i żeber po stronie prawej oraz odłą o płucną, urazu jamy brzusznej z pęknięciem przepony i przemieszczeniem żołądka i części jelit do klatki piersiowej oraz złamania I kręgu lędźwiowego, powodujących naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

W czasie zdarzenia jezdnia była sucha, warunki atmosferyczne były dobre.

Oskarżony ma 30 lat, jest obywatelem Ukrainy, zna język polski w mowie i piśmie, nie był karany za przestępstwa i wykroczenia w ruchu drogowym, nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie uznanych za wiarygodne dowodów: wyjaśnień oskarżonego (k. 7-8, 87), zeznań świadka D. Z. (1) (k. 23-24), zeznań świadka D. T. (k. 28), dokumentacji medycznej (k. 33-77), notatki urzędowej (k. 1), protokołu oględzin pojazdu i materiału poglądowego (k. 10-11, 14-15), szkicu miejsca wypadku (k. 19-20), opinii lekarskiej (k. 81-83), informacji o wpisach w policyjnych systemach (k. 96), kary karnej (k. 97).

Sąd dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego i pokrzywdzonego zasługują na wiarygodność. Oskarżony opisując to jak doszło do wypadku logicznie wyjaśnił, że był zmęczony i zasnął za kierownicą. Wskazać należy, że jego wyjaśnienia są zbieżne z zeznaniami D. Z., który wskazał, że nie pamięta dokładnie zdarzenia, bo spał na fotelu pasażera, ale kierował D. S., a do zdarzenia doszło o godz. 2.20 w nocy. Sąd dał wiarę zeznaniom D. T., jest to świadek obcy dla oskarżonego i pokrzywdzonego, niezainteresowany sposobem rozstrzygnięcia sprawy. W sposób rzeczowy, logiczny, spójny zrelacjonował swoje spostrzeżenia co do przebiegu wypadku.

Sąd w całości obdarzył wiarą opinię lekarską. Jest ona pełna, jasna i rzeczowa, wydana została przez uprawnione osoby, dysponujące niezbędną wiedzą specjalistyczną, a Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Na wiarę zasługuje notatka urzędowa, protokół oględzin pojazdu, materiały poglądowe, szkic miejsca wypadku, karta karna. Autentyczność oraz wartość dowodowa tych dokumentów nie budzi wątpliwości Sądu, gdyż zostały sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przypisanej prawem formie. Sąd również obdarzył wiarygodnością dokumenty w postaci dokumentacji medycznej, ponieważ nie budzą one wątpliwości co do swej autentyczności i wiarygodności. Dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 177 § 1 k.k. kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu oraz jego wina nie budzą wątpliwości. Bezpośrednią przyczyną wypadku było to, że oskarżony zasnął za kierownicą w wyniku czego zjechał na sąsiedni pas i wjechał do rowu melioracyjnego, tym samym nie zachował szczególnej ostrożności podczas jazdy. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wskazać również trzeba, że w niniejszej sprawie istnieje związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego reguł ostrożności a zaistnieniem wypadku i jego skutkami w postaci urazu pokrzywdzonego. Gdyby

oskarżony zastosował się do tychże reguł, zachował szczególną ostrożność, nie prowadził pojazdu pod wpływem zmęczenia, nie doszło do zaśnięcia za kierownicą, zjechania z drogi i wjechania do rowu.

W wyniku spowodowanego przez oskarżonego wypadku drogowego D. Z. (1) doznał obrażeń ciała w obrażeń ciała w postaci urazu głowy z powstaniem zasinień na skórze, urazu klatki piersiowej ze złamaniem obojczyka prawego i żeber po stronie prawej oraz odmą opłucną, urazu jamy brzusznej z pęknięciem przepony i przemieszczeniem żołądka i części jelit do klatki piersiowej oraz złamania I kręgu lędźwiowego, powodujących naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni tj. narządu ruchu i układu oddechowego na czas powyżej siedmiu dni w rozumieniu w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Rozważając wszystkie istniejące w sprawie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe Sąd uznał, że oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania. Wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie i oceniając stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, Sąd miał na uwadze okoliczności, w jakich oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w postaci nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Stosownie do przepisu art. 66 § 1.k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W niniejszej sprawie spełnione są przesłanki do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego.

W ocenie Sądu zarówno stopień społecznej szkodliwości, jak i zawinienia nie jawią się jako znaczne. Prawdą jest, że D. S. naruszył jedną z podstawowych reguł ruchu drogowego stojących na straży życia i zdrowia i ludzkiego, mianowicie nie zachował ostrożności podczas prowadzenia pojazdu. Jednakże to naruszenie ma charakter nieumyślny. Jedyny zarzut jaki można postawić oskarżonemu to niezachowanie należytej ostrożności polegającej na kierowaniu pojazdem pod wpływem silnego zmęczenia. Tego rodzaju zaniechanie wynikało z konieczności powrotu do domu w sytuacji, gdy pasażer nie mógł prowadzić (nie miał uprawnień oraz był pod wpływem alkoholu). Ta okoliczność musi wpłynąć na zmniejszenie stopnia karygodności oraz zawinienia. Także szkoda wyrządzona przez zachowanie D. S. (1) nie przedstawia się jako znaczna. Obrażenia doznane przez pokrzywdzonego są niewątpliwie dla niego dotkliwe. Jednak należy podkreślić, że nie wykroczyły poza przeciętne obrażenia doznawane przez pokrzywdzonych tego rodzaju wypadkami komunikacyjnymi. Okoliczności te mają istotne znaczenie z punktu widzenia oceny jego stopnia winy i w pełni uzasadniają przyjęcie, że nie jest on znaczny.

Spełnione są także pozostałe przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego. Oskarżony przyznał się do winy, wyraził skruchę i złożył wyjaśnienia, nie był dotychczas karany za przestępstwo, ani za wykroczenie. Uzasadnia to przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. Jego postawa wskazuje, że uzmysłowiła sobie wagę popełnionego przestępstwa. Jest to istotna okoliczność, z której można wnosić o osiągnięciu określonych celów z zakresu prewencji indywidualnej, jak również zaspokojeniu w określonym stopniu społecznego poczucia sprawiedliwości. Z uwagi na łączne wystąpienie wyżej opisanych okoliczności Sąd przychylił się do wniosku Prokuratora i uznał za stosowne zastosować wobec D. S. (1) dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego, wyznaczając mu okres 1 roku próby. W ocenie Sądu taki okres będzie wystarczającym z punktu widzenia wychowawczego oddziaływania, a także pozwoli na weryfikację postawionej wobec niego prognozy kryminologicznej.

Wzmocnieniem funkcji wychowawczej i zapobiegawczej zastosowanego dobrodziejstwa było orzeczenie wobec oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 1.000 złotych. Jej wysokość jest adekwatna do rozmiaru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego w wyniku zachowania oskarżonego. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z treścią art. 67§3 k.k. umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę. W ocenie Sądu orzeczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, wobec

braku orzeczenia obowiązku naprawienia szkody miało zatem charakter obligatoryjny. Jednocześnie w ocenie Sądu z art. 67 § 3 kk nie wynika, by nawiązka, którą można orzec na podstawie tego przepisu mogła być zasądzona wyłącznie na rzecz innego, niż pokrzywdzony podmiotu (podobnie por. wyrok S. O.w T. z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie sygn. akt IX Ka 687/14). Za taką interpretacją tego przepisu przemawia zresztą również treść art. 47§3 k.k.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego i orzeczoną wobec niego nawiązkę Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

SSR Agnieszka Knade-Plaskacz

Chełmno 14/06//2017 r